

Adhurimi Eukaristik

Një orë me Zotin tonë

VI e diele Gjatë Vitit -B-

Në kjoftë se do, mund të më pastrosh!

Famullia

Katedralja e shën Palit

NË EMËN TË ATIT E TË BIRIT E TË SHPIRTIT SHEJT. AMEN.

Të gjitha sëmundjet që mund të kishte një njeri, ishin për hebrejt një shëjë e jashtme e mëkatit të mbrendshëm, por sëmundja e gërbulës, kosiderohej sëmundja më e keqe dhe e bante njeriun më të papastër se nga çdo sëmundje tjetër, sepse duke ja prishë trupin njeriut, ishte për ta, sheja më e dukshme e mëkatit që ky njeri kishte bërë. Për këtë arsye kjo sëmundje nuk trajtohej thjeshtë si problem fizik por merre në vetvete një vlerë të madhe fetare.

Vetëm në këtë mënyrë mund të shpjegoheshin masat e rrepta që duheshin ndërmarrë përballë një të gërbulunit. Nuk ishin thjeshtë masa parandaluese: por ndalimet që i bëheshin të gërbulunit kishin si qëllim për me rruajtje e me mbrojtje «shëjtninë e popullit të Hyjit». Gërbula, duke kënë shëjë e jashtme e mëkatit të mbrendshëm, e përjashtonte njeriun përfundimisht prej bashkësisë së popullit të Zotit, duke e shpallë si “të mallkuem”. Ky është edhe motivi se pse shërimet e gërbulës të tregueme në Ungjill, duke pësë parasysh kontekstin social në të cilin bëhen, shndërrohen në simbol të çlirimit prej mëkatit, prapa në të njëjtën kohë edhe si provë e fuqisë së madhe të Jezusit.

Aleluia, aleluia.

“Një profet i madh ka dalë në mesin tonë, dhe Hyji e ka pa popullin e vet”.

Aleluia, aleluia.

Prej Ungjillit sipas shën Markut: (Mk 1, 40-45)

Atëherë iu paraqit një i gërbulur, ra në gjunj dhe iu lut: “Nëse do, mund të më pastrosh!”

Jezusi pati dhembshuri, shtriu dorën, e preku dhe i tha: “Dua! Kjosht pastrue!”

Dhe aty për aty prej tij u zhduk gërbula dhe u shërua. Jezusi menjëherë e nisi të shkojë, por i urdhëroi rreptësisht:

“Shih - i tha - mos i trego askujt, por shko, duku te prifti dhe, për shërimin tënd, kushtoj çka ka urdhëruar Moisiu atyre për dëshmi.”

Por ai, posa doli, filloi të flasë e ta përflasë ngjarjen, kështu që Jezusi s’mund të hynte më haptas në qytet, por qëndronte përjashta në vende të pabanuara. E njerëzit shkonin tek ai nga çdo anë.

Fjala e Zotit

Heshtje meditimi ...

Vëllazen e motra, sëmundja e gërbulës ekziston edhe sot në kohën tonë, pavarësisht përparimeve që janë bërë, dhe kushtet në të cilat jeton një i gërbulur, pavarësisht moralit që bërë vazhdimisht, unë kisha me thënë se nuk janë fort të ndryshme prej kohës së Jezusit. Në këtë adhurim eukaristik nuk dona me u ndalë vetëm tek sëmundja e gërbulës në kuptimin fizik të saj, por në “gërbulat” që i detyrojnë disa kategori njerëzish që të qëndrojnë larg prej shoqnisë njerëzore, pra jashtë një shoqnie njerëzore e cila fatkeqësisht ka në dorë për me i marrë vendimet për mbi ta pa i pyet aspak.

Të gërbulunit e sotëm janë ajo kategori njerëzish të cilët “kanë dështue” në zgjedhjet e tyre që i kanë bërë në jetë, janë të rijtë “e drogum” dhe të djegun në trup si viktimat të një shoqnie e cila ka në bazë të saj vetëm konsumin dhe suksesin; janë fëmijët me aftësi të kufizueme, jo të aftë për me mendue sikurse gjithë të tjerët; janë të sëmuret që kanë nevojë për kujdes mjekësor të gjatë; janë pleqtë të cilët në vetmi dhe pa asnjë shpësë presin vdekjen që ta zgjidhë problemin e tyre; janë të burgosurit, të cilët të vulosun prej njollës së fajit që kanë bërë, nuk mundën me këndë të dëjë më për shoqinë edhe mbasi ta këndë krye dënimin e tyre; pra... janë të gjithë ata persona për të cilët shoqnia nuk mundet me mendue sepse “nuk prodhojnë” kurrëgjâ dhe janë një peshë që pengon hapin e pandalshëm të përparimit shkencor.

Në këtë kontekst, na si të krishtenë jena të thirrur për me i dëftue botës arsytet e shpresës së madhe që na jep besimi i ynë. Neve na kërkohet që me bërë një dëshmi të besueshme. Na duhet me u angazhue për me ndërte një botë më të drejtë, një botë të cilën çdo njeri ta shohin si pjesë të sajën, duke e pa si të shëlbue prej Gjakut të Krishtit dhe në rrugëtim drejt Mbretnisë së Hyjit.

Heshtje meditimi ...

Të lutemi të gjithë bashkë me Psalmin 31:

**Lum ai që iu fal mëkati,
që iu mbulua faji!
Lum ai njeri që Zoti nuk e numëron ndër
mëkatarë,
në shpirtin e të cilit nuk ka dredhi.**

**Pse heshtova, eshtrat m'u kalbën
prej dënesës së vazhdueshme,
sepse ditën, natën dora jote rëndonte mbi mua,
fuqia më lëshonte porsi në vapë të verës.**

**Atëherë ta dëftova mëkatin tim,
fajin tim më nuk e fsheha.
Thashë: “Do t'ia rrëfej Zotit fajin tim,”
e ti ma fale fajësinë e mëkatit tim.**

**Prandaj le të lutet çdo besimtar në kohë të
përshtatshme,
kur të vërshojnë ujërat e shumta,
atë s'do ta zënë.**

**Ti je strehimi im,
ti më ruan prej vështirësisë,
do të më rrethosh me këngë gëzimi.**

**Shumë vështirësi e rrethojnë bakeqin,
atë që shpreson në Zotin e rrethon hiri.
Gëzohuni në Zotin e galdoni, o të drejtë,
brohoritni të gjithë ju që jeni zemërpastër.**

Heshtje meditimi dhe këngë...

Mrekullia të cilën e këna nigrue në Ungjill është një shëjë, është një gjest i cili na ndihmon me kuptue mendimin dhe nëse mund të them, me kuptue “*ndjetin*” që Jezu Krisht ka pàsë dhe ka për secilin prej nesh. Mrekullia e sotme e Jezusit na zbulon vullnesën e Zotit tonë përballë një plage të randë të shoqnisë tonë: PËRJASHTIMIN SOCIAL.

Në qendër të tregimit është një i gërbulun. Në kohën e Jezusit, kush kishte plagët e gërbulës, automatikisht ishte i përjashtuem prej shoqnisë. Sipas ligjit hebraik ai njeri ishte i pa pastër, dhe për shkak të pa pastërtisë ishte i dënuem prej Hyjit. Pa pastërtia të ndante jo vetëm prej Hyjit por edhe prej bashkësisë. Për këtë arsye edhe i duhej me jetue jashta vendeve ku banonte bashkësia e të bijve të Izraelit. Motivi pra ishte sepse me papastërtinë e tij, ai njeri ishte kërcënim për shoqninë.

Por në kjoftë se e mendojmë mirë, unë mendoj se edhe shoqnia e jonë, këdo që e sheh si kërcënim të përparimit e trajton në të njëjtën mënyrë. Mjafton të mendojmë të sëmurët psikikë, të sëmurët me të mbeta fizike, apo të sëmurët me sida...

Shoqnia e jonë ka përsosë mekanizmat e përjashtimit, por në të vërtetë nuk duket se ka ndryshue ndonjë gjë të madhe përballë tyne. Ideologjia e meritës është në bazë të trajtimit të çdo krijese që jeton përmbi këtë tokë: është e drejtë me ja dhanë mundësinë atij që e meriton. Ti mudesh me kenë mik i jemi, në kjoftë se bân diçka për ta meritue, përndryshe rrugët tona ndahen.

I sëmuri me gërbulë, sipas ligjit hebraik do të duhej me dalë përpara priftit i cili e kishte për detyrë me e shpallë të papastër dhe me e largue prej familjes dhe prej shoqnisë.

«Do të ecin duke bërtitë: Jam i papastër! I papastër dhe duhet të rrijë vetëm, larg prej zonave të banuara».

Është e pamendueshme se mund të ekzistojnë një ligj fetar, për me e nderue Zotin, mundet me i përjashtue në këtë mënyrë njerëzit fatkqijtë.

Mendimin e vërtetë të Hyjit nuk mund ta gjejmë në librin e Ligjit të Përtrimë, por ato i këna nigjue në Ungjillin që e këna ndigjue, në të cilin shihej në mënyrë të kjartë se Jezusi nuk i toleron këto lloj përjashtimesh.

Me gjestin e tij, Jezusi hyn në konflikt me mentalitetin hebraik si dhe me ligjin hebraik, sepse kontakti me të gërbulunin ishte absolutisht i ndaluem. Por Jezusi me këtë gjest dëshmon se vullnesa e Hyjit nuk është ekzistenca e barrierës me të pastrit dhe ta papastrit, por rritimi i të përjashtuemeve.

Jezusi bën një veprim i cili ishte i ndaluem prej ligjit: «Shtriu dorën duke e prekë dhe i tha...». Jezusi mundte me e shërue edhe pa e prekë, por jo. Jezusi bashkohet me të sëmurin duke i shprehë solidaritetin e tij me të nëpërmjet prekjës.

Duke e bërë atë prekje të të gërbulunit, Jezusi sfidon ligjin. Do të duhet edhe Jezusi tashmë të ishte i papastër. Duke e prekë sipas ligjit merrte të njajtin vend sikurse i gërbuluni dhe do të duhej me u largue prej aty.

Duke e bërë këtë veprim dhe duke e shndoshë të gërbulunin, Jezusi dekreton përfundimin e veprimit të këtij ligji, duke shpallë se me ardhjen e Tij, ligji i vetëm që duhet me sundue është LIGJI I DASHNISË, ligj i cili i relativizon të gjitha ligjet e tjera. Ky është edhe motive se pse tash e mbrapa Jezusi do të konsiderohet si person i rrezikshëm aq sa dhe të meritojë dënimin me vdekje.

Vëllazen e motra, “të gërbulunit” që na rrethojnë përditë, sigurisht që janë një problem për vetveten në rradhë të parë e mandej edhe për shoqinë, por problemet e tyre nuk mund të zgjidhen me skena ideologjike apo demagogjike.

Jezusi na thotë se Mbretëria e Hyjit ka me u realizue në mesin tonë atëherë kur të përjashtueme të deritanishëm kanë me këne pjesë përbëse dhe vepruese e shoqinisë. Jezusi në Ungjill më kërkon me pasë pikërisht këtë guxim.

Kur flasim për Zotin pa e lidhë emnin e Tij me vujtjen njerëzore, rrezikojmë me e shpallë emnin e Tij të shëjtë për me bërë paqe me një botë që jeton në egoizëm.

Ndërkohë na duhet të ndërgjegjësohena se Emni i Zotit është Emni i cili angazhohet për me luftue kundër dhimbjes njerëzore, dhe besimi i jonë nuk duhet dhe nuk mundet me u dorëzue përballë realitetit të trishtuem që na rrethon.

Në këtë adhurim shëjt të mendojmë sadopak se kush janë “*të gërbulunit*” që na rrethojnë dhe që ndoshta i kena përjashtue për rrethit tonë, dhe t’i kërkojmë Hirin Zotit që të na zgjojnë ndërgjegjen për ta pa si duhet realitetin, por dhe të na japi guximin për me marrë vendimet e duhuna duke veprue edhe na të frymzuem prej Ligjit të dashnisë dhe jo prej ligjit mjeran të egoizmit.

Heshtje meditimi ...

Të lutemi të gjithë bashkë:

**O Zot Jezu Krisht,
gjatë ditëve të jetës tënde në mesin e njerëzve,
Ti e ke shpallur haptas VULLESËN E ATIT
që të gjithë njerëzit i do të lumtur dhe të shëlbuar
dhe i ke përbuzuar ligjet e ashpra
të cilat i dënonin njerëzit e pa lumtur
duke i përjashtuar nga simpatia dhe respekti
për të cilin aq shumë kanë nevojë.**

**Na e jep hirin, o Jezus,
që edhe ne me ndihmën tënde,
ta gjejmë forcën për ti kundërshtuar këto ligje
që të mund ta luftojmë fatalitetin e së keqes,
dhe të mos dorëzohemi përpara paragjykimeve
të cilat duan ta vënë ekzistencën tonë
në dorën e vuajtjes së pa shpresë.**

**O Zot Jezu Krisht,
Ti e ke ndarë trupin tënd si bukë për ne.**

**Ti e ke ndarë trupin tënd
si bukë për të varfrit dhe për mëkatnorët,
edhe pse gjoja të drejtë të gjykonin dhe të
gjykojnë.**

**Na ndihmo, o Jezus,
që ta zbulojmë kuptimin e vërtetë të Eukaristisë,
duke e zbuluar praninë tënde
në momentet e vështira të jetës sonë,
duke e zbuluar praninë tënde,
në ditët e zymta që na kërcënojnë,
duke na e zbuluar praninë tënde,
në dashurinë që na ke dhuruar.
Amen.**

Heshtje meditimi dhe kangë...

Gërbula në kohën e Jezusit i kalonte limitet e sëmundjes normale: përbuzja që i bahej të gërbulunit dhe përjashtimi prej bashkësisë njerëzore dhe prej bashkësisë së besimtarëve, këto ishin pasojat tragjike të kësaj sëmundjeje. Infektimi prej kësaj sëmundjeje ngjitëse mund të shkatërronte krejt familjen, për këtë arsye mbrojtja prej saj vinte përpara dhimbjes dhe mëshirës.

Ligji ishte i kuartë në këtë rast: «I gërbuluni që kishte plagë duhej me veshë rroba të shkyeme dhe fytyrën ta kishte të mbulueme; i mshehun deri në buzën e sipërme, duhet të kalonte rrugës duke bërtitë: I papastër! I papastër!». Vdekja sociale e të gërbulunit ishte e pa evitueshme: «*Do të rrijnë vetëm, dhe do të banojnë larg prej banesave të bashkësisë*».

Edhe sot në shumë raste të sëmurët janë të burgosun të frikës, dhe shpeshherë nuk mbrijmë me e kuptue se mundësia e vetme për me u mbrojtë prej saj është me u kujdesë për shërimin e saj.

Me ja mshehë fytyrën të gërbulunit, me i kthye shpinën duke mendue se kështu po evitojmë infektimin prej tij, ky është një zhgënjim që i bëmë vetvetes.

Kujdesi për të sëmurin është shprehja më e madhe e dashnisë, sepse të kesh kujdes për tjetri është shëja e parë e të dashuruemve, por është edhe mënyra më inteligjente për me organizue dhe me pë me sy të vërtetë të ardhmen.

Sot ashtu sikurse dhe dje, përballë të kqijave që e mendojnë botën, edhe mund t'i evitojmë duke kërkuar për me e anestizue të vërtetën, duke i ba pritë në vetvete dhimbjes dhe mëshirës që duhet të ndijmë. Në këtë mënyrë evitojmë një “*gërbulë të jashtme*”, por pa dashje fillojmë dhe zhvillojmë në vetvete një “*gërbulë të mbrendshme*” e cila pasi na ka prishë zemrën, na vjedhë dalëngadalë edhe krejtë ekzistencën.

I gërbuluni e lutte në gjunj Jezusin për me e shndoshë dhe me e çlirue prej sëmundjes: veprimi i Jezusit e tejkalon historinë e këtij njeriut të vdejtun, e tejkalon dramën e ekzistencës së tij.

Vëllazen e motra, sot në gjunj para Jezusit janë popujt e mbarë botës të cilët vdejnë dhunën dhe braktisjen, dhe kërkojnë që të mos mbeten në harresë; sot janë në gjunj të varfnit të cilët të lodhun prej jetës dhe të shkatërruem në dinjitetin e tyre, janë të detyruem për me jetue jashtë bashkësive tona; sot janë në gjunj para Jezusit të gjithë të rritë të cilët nuk shohin një të ardhme përpara tyre; janë gjunj përpara Jezusit të gjitha ato gra të cilat vdejnë dhunën për shkak të alkoolit apo bixhozit; janë në gjunj të gjithë ata prind të cilët vdejnë vetminë për shkak të braktisjes prej fëmijëve të tyre.

Sot, vëllazen e motra, është në gjunj përpara Jezusit, ai njeri i cili është i vetëdijshëm për limitet dhe kufizimet që ka, dhe për këtë arsye ndjen në vetvete peshën e fajit që e shtypë. Kjo është mendoj edhe sëmundja më e rrezikshme që mundet me na kapë,

sepse kjo sëmundje na vjedhë shpresën për të nesërmen.

Për të gjithë ata që i drejtohen, sot Jezusi ka një përgjigje që është edhe thelbi i misionit të tij dhe motivi i ardhjes së tij në mesin tonë:

«Po dua, shërohu! Kjosht i pastrum»!

Fjala e Jezusit vëllazen e motra, në kjoftë se është e besueme prej nesh, në ne mundet me shkatërrue çdo lloj sëmundjet, e në këtë mënyrë mundena prapë me u ndie pjesë e popullit të zgjedhun të Zotit, për me rrealizue së parit në ne paqen e Mbretnisë së Tij. Fjala e Jezusit, jo vetëm na çliron prej të kaluemes, por ven në ne farën e gëzimit të së ardhmes.

Nxanësit të Jezusit i duhet ta bënë pronë të veten Fjalën e cila dëshiron me kenë e thirrur në lutje gjithmonë. Do të ishte i kotë besimi i jonë në kjoftë se nuk do të mbrijmë për me e njoftë forcën e dashnisë. Besimi në Zot pa njoftë dashninë e Zotit nuk do të mbrijnë kurrë për me e nxjerrë të *gërbulunin* që ndryhet brenda nesh prej vetmisë në të cilën është mbyllë në braktisjen dhe trishtimin e tij.

Do të ishte e kotë Fjala e cila nuk na jep gëzimin për me e ndie në shpirt DËSHIRËN E JEZUSIT, pavarësisht mëkatit që mund të kena bâ, apo ligësisë së të tjerëve që na mban në burg, pra Fjala e Jezusit: «*Kjosht pastrue*» duhet me e shndërrue jetën tonë në oaz paqeje dhe bekimi.

Heshtje meditimi ...

Të lutemi të gjithë bashkë:

**Edhe unë, o Krisht Jezus,
dua të të flas sikurse i gërbuluni,
i cili nuk e ka pretenduar me detyrim shërimin,
por e ka lëshuar vetveten në duart e tua,**

**i gatshëm për ta pranuar vullnesën tënde
cilado që të ishte ajo.**

**O Zoti i im Jezus, nëse do ma dëgjo lutjen;
O Zoti im Jezus, bëj me mua ç'të duash,
unë do të qëndroj në heshtje para Teje,
duke pritur që të bëhet vullnesa e jote.**

**O Zoti im Jezus,
nëse do, ma hap derën e zemrës tënde,
por edhe nëse do vonosh të ma hapësh,
unë do të jem duke të të pritur, o Zot.**

**O Zoti im Jezus,
ma trego RRUGËN:
dhe unë të jem i/e lumtur,
por nëse po vonoj ta gjej RRUGËN,
unë përsëri do të qëndroj në kërkimin Tënd.
Bëj me mua çfarë të duash, o Jezus,
unë nuk do të të kundërshtoj,
sepse dua që vullnesa e jote
të jetë edhe vullnesa e zemrës sime.
Më bëj të vetëdijshëm/shme, o Zoti im,
duke ma dhënë hirin që ta kuptoj,
se jo në dëshirat e mia,
por në vullnesën tënde
gjendet burimi i gëzimit tim
dhe i realizimit tim në këtë jetë,
dhe për jetën e pasosur.
Amen.**

Heshtje meditimi dhe kangë...

Ati ynë...

O Zot Jezu Krisht, jam edhe unë i gërbulun, kur mendoj se shpeshherë sëmundja që unë kam në shpirt nuk i len të më qëndrojnë afër edhe ata që unë i mendoja si miqtë e mi. Por... unë jam në gjuhë përpara teje, o Zot, sepse jam i/e sigurtë se Ti je gjithmonë afër meje, pa marrë parasysh se sa unë jam afër Teje, dhe nuk më len që të rri vetëm i mbyllun në izolimin tim. Me praninë tande në këtë Sakrament të shëjtë, o Jezus, ti i këputë zinxhirët që më mbajnë të mbërthyem, Ti i shkatërron pengesat që më ndajnë nga të tjerët, duke e shërue paaftësinë time për me komunikue me të tjerët dhe me i dashtë të tjerët, mbasi **JE TI QË MA PËRPARA MË KE DASHTË MUE**.

Jam edhe unë i gërbulun, o Jezus, kur fytyra e jeme dhe jeta e jeme shndërrohen prej krenarisë dhe mendjemadhësisë, prej xhelozisë apo prej egoizmit. Jam edhe unë i/e gërbulun kur zemra e jeme mbyllet dhe ngurtësohet përballë kërkesave për ndihmë që më bëjnë njerëzit që i takoj përditë. Por, unë e besoj se ti, o Jezus, je Zoti i jem. Ti nuk ke frikë se mos të infektoj me sëmundjen time dhe je i gatshëm për me më prekë me dorën tande në trupin tim dhe në zemrën time për me e shndoshë shpirtin tim duke ja dhanë mundësinë për me dashtë dhe me e ndie sa është i dashtun prej Teje, e në këtë mënyrë do të filloj me ndie edhe unë dhimbje dhe mëshirë.

Jam edhe unë i gërbulun, o Jezus, atëherë kur jam i përhumbun vetëm në projektet që i kam në mendjen time, kur më intereson vetëm vetvetja, kur jetoj me brejtjen dhe ankthin vetëm për me përfitue për vetveten time. Ma jep hirin, o Jezus, që ta kuptoj se vetëm Ti mundesh me e shërue shpirti tim prej kësaj gërbule, e kështu i bashkuem me ty, do të jetoj gjithmonë i/e pastër sepse Ti je gëzimi i mjaftueshëm që më ban shoqni në të gjitha ditët e jetës time.

Të lutemi të gjithë bashkë:
Lutja për thirrjet meshtarake

**Të dëgjueshëm ndaj Fjalës tënde,
të kërkojmë o Zot:
“Dërgo punëtorë në të korrat e tua”.
Në lutjen tonë
Ti e sheh nevojën për meshtarë të rinj.
Dhuroju të rinjve tanë,
një shpirt të hapur dhe plot guxim,
që ta pranojnë ftesën tënde.
Foli me zemrën Tënde zemrës së tyre
dhe thirri për emër.
Në sajë të hirit tënd
le të jenë, të qetë,
të lirë dhe të fortë;
të lidhur me një dashuri të vetme,
të pastër dhe besnike.
Të jenë apostuj të apasionuar të Mbretërisë tënde,
kundërshtarë të hipokrizisë
dhe heronj të përvujtë të Shpirtit.
Edhe një gjë tjetër të kërkojmë, o Zot:
bashkë me të “thirrrurit”
të mos mungojnë edhe “ata që i thirrin”;
ata që në emrin tënd i ftojnë,
i këshillojnë, i shoqërojnë dhe i udhëheqin.
Qofshin famullitë tona shenja të bekimit tënd
dhe hapësira të denja
në të cilat mësohet dhe shpallet besimi.
Për seminaristët tanë të kërkojmë
qëndresë në zgjedhjen e tyre:**

**bëj që të rriten çdo ditë në shejtëri dhe në dije.
Ata që tashmë e jetojnë thirrjen tënde,
Ipushkvin tonë dhe Meshtarët tanë
- forcoji në punën e tyre apostolike,
mbroji në ankthet e tyre,
ruaji në vetminë e tyre,
dhe forcoji në besnikëri.
Me ndërmjetësinë e Nënës tënde të Shejtë,
po ta besojmë ty, o Jezus, lutjen tonë.
Lindshin, o Zot, prej lutjeve tona,
thirrjet meshtarake
për të cilat aq shumë kemi nevojë. Amen.**

Heshtje e shkurtë dhe kanga e Sakramendit

**Sakramend pra kaq t'madhnuem,
le t'adhrojmë me f'tyrë për dhe,
edhe dokja e motit t'shkuem
t'ia lshojë rendin sjelljes s're;
N' çka s'mbrrin mendja me kuptue,
Ndihmë t'na bahet shejtja fe.**

**Atit, Birit sot përhera
u kjoftë kanga plot hare,
jetë pushtet u kjoftë e ndera
bekue kjoshin n'qiell e n'dhe;
Shpirti rrjedhë dy vehtjesh tjera,
njai kjoftë lavdi i shejtes fe. Amen.**

- Bukën qiellore ua dha atyre.
- Që në vetvete ka çdo shije.

Të lutemi. O Zot Jezu Krisht, që në Sakramendin e mrekullueshëm të Eukaristisë na ke lânë përkujtimin e Pashkëve të tua, bân që ta adhurojmë me fé të gjallë misterin e shêjtë të Korpit dhe Gjakut tând, për të shijue në ne të mirat e shëlbimit tand. Ti që jeton e mbretnon në shekuj të shekujve. Amen.

Bekimi me të Shejtnueshmin Sakramend

Litanitë e Emnit të Zotit

Qoftë bekuar Zoti.

Qoftë bekuar emri i shêjtë i Tij.

Qoftë bekuar Jezu Krishti,

Zot i vërtetë e njeri i vërtetë.

Qoftë bekuar emri Jezus.

Qoftë bekuar zemra tejet e shejtë e Tij.

Qoftë bekuar gjaku tejet shêjtë i Tij.

Qoftë bekuar Jezu Krishti

në Sakramendin tejet shêjtë të Eltërit.

Qoftë bekuar Shpirti Shêjtë ngushëllues.

Qoftë bekuar e madhnueshmja Nana e TenZot,

Virgjna Mari.

Qoftë bekuar të zânët e shêjtë e të panjollë të saj.

Qoftë bekuar të ngjiturit e lumtur të saj në qiell.

Qoftë bekuar emni i Zojës Virgjën dhe Nanë.

Qoftë bekuar shejti Jozef, fati tejet i pastër i saj.

Qoftë bekuar Zoti ndër engjëjt dhe shêjtnit e vet.

Kanga përfundimtare.